

Grundtrækkene i det amerikanske forbedrings-system.

Av Otto Morgenstierne.

I.

Indledning. Probation. BARNEDOMSTOLE.

1. Indledning. Forbryderens forbedring er hverken i norsk eller i de fleste andre europæiske landes strafferet endnu anerkjendt som det hovedformaal, samfundet maa sætte sig ved bekjæmpelsen av forbryderendet.

Det er andre formaal: avskrækkelse og uskadeliggjørelse, hvorpaa man fremdeles gennemgaaende lægger hovedvægten, og som straffelovene fortrinsvis forfølger — dels gennem selve straffetruselen, dels gennem dertil egnede straffemidler.

Anderledes i den store nordamerikanske republik: Amerikas forenede stater. Her har man i kriminalpolitikken, som paa saa mange andre omraader, forlængst radikalt brudt med overleverte principer og synsmaater. Allerede for mere end en menneskealder siden kom fremragende fængselsmænd og andre i de østlige stater til den erkjendelse, at der var store klasser av forbrydere, som var mottagelige for opdragende paavirkning, for reformative indflydelser, personer som ved den rette slags behandling i saa henseende vilde kunne bringes væk fra forbryderbanen og saaledes gjenvindes for samfundet. Det var særlig de unge forbrydere, man her hadde for øie. Bestræbelserne kom derfor fra begyndelsen av til at ta sigte paa at underkaste disse en formaalstjenligere be-

handling end det var mulig gjennom den almindelige fængselsstraf.

Allerede i 1820-aarene hadde man i New York, Boston og Philadelphia faat forbedringsanstalter eller reformskoler for ganske unge, endnu ikke voksne lovovertrædere. Disse første forbedringsinstitutter var ikke offentlige institutioner, bestyret av statsmyndighetene, men var private foretagender med statstilskud.

Det var den voksende interesse for Crofton-systemet i Irland og for kaptein Maconochies opdragelsesarbeide, som i 1860-aarene kom til at gi støtet til arbeidet for særskilte forbedringsfængsler, beregnet paa dem av de unge forbrydere, som var naadd ut over den egentlige barne-alder. Som resultat av »New York fængselselskap«s bestræbelser besluttet staten New Yorks legislatur i 1869 opprettelsen av et saadant forbedringsfængsel for staten, idet den utvalgte kommissærer til at finde og anbefale en passende beliggenhet for anstalten. De valgte et høitliggende areal i byen Elmira i Chemung county, og her blev i de følgende aar bygget det første »reformatory« for unge mandlige forbrydere i Amerika. Dets første direktør blev den allerede dengang høit ansete og senere berømte fængselsautoritet, Z. R. Brockway.

Foruten at være prøveanstalten i sit slags, utviklet Elmira-reformatoret sig snart under mr. Brockways overlegne ledelse til en mønsteranstalt, hvis navn der er kommet til at staa glans av hele den civiliserte verden over som den fuldgyldige prototyp for de amerikanske forbedringsanstalter.

Inden dens mure var det, Brockway dels skapte fra nyt av, dels forbedret og fuldkommengjorde de metoder til karakterens træning og omdannelse, som har ført til de forbausende heldige resultater, baade denne anstalt og de fleste av de andre, som er dannet i dens billede, kan opvise, og som jeg i en senere forbindelse skal komme tilbake til.

Med opprettelsen av forbedringsfængsler efter Elmira-

anstaltens forbillede har i aarenes løp flere og flere av unionsstaterne fulgt efter.

Det er nu mindst 12 stater, som har en saadan anstalt for unge mandlige forbrydere, foruten at flere av dem ogsaa har lignende anstalter for kvinder (Staten New York har saaledes ikke mindre end 3 reformatories for kvinder). Desuten skal man merke sig, at de samme principer, som lægges til grund for behandlingen i disse egentlige forbedringsfængsler, ogsaa mere og mere overføres paa behandlingen i de almindelige fængsler (penitentiaries). Betegnende for utviklingsretningen derover er det, at man tildels ogsaa har overført selve benævnelsen *reformatory* paa de sidstnævnte.

Jevnsides med forbedringsfængslernes utvikling har gaat utviklingen av en række andre instituter og foranstaltninger, med det samme hovedøiemed: *forbryderens rening for sig selv og samfundet*.

Dette er en utvikling, som delvis vistnok har paralleller i europæisk kriminalpolitik — denne kan endog som allerede antydnet paa enkelte herhenhørende omraader ha laant mønstre til den amerikanske. Paa andre vigtige omraader er den utsprunget av selvstændig amerikansk initiativ. Dette gjælder saaledes f. eks. *Probation* og *Barnedomstole*.

De instituter, som her kommer i betragtning, har dels til formaal at forebygge eller at helbrede barnedelinkvensen. Herhen hører foruten de nævnte barnedomstole de forskjellige opdragelsesanstalter — skolehjem og tvangs-reformskoler — for forsømte og delinkvente barn. Dels tar de, som de egentlige forbedrings- eller ungdomsfængsler, utelukkende sigte paa forbedring av *unge voksne* forbrydere (i alderen 16—30 aar). Dels endelig er de heromhandlede foranstaltninger like meget beregnet paa og i anvendelse overfor forbrydere av alle aldre. Dette sidste er tilfældet baade med den betingede dom eller straffeundladelse med opsigt i prøvetiden (*Probation*) og med løsladelsen paa prøve under

opsigt (Parole), likesom det ogsaa gjælder den ubestemt dom og de almindelige reformativ methoder i den utstrækning, hvori de er fælles for alle anstalter, og endelig det saakaldte »honor-system«, en helt amerikansk nydannelse fra de sidste aar.

Det er disse foranstaltninger og instituter, som gjensidig griper ind i hinanden og supplerer hinanden, som tilsammen utgjør det for De forenede stater særegne reformativ apparat, som er blit betegnet som det amerikanske forbedringssystem ¹⁾, og som jeg — væsentlig ut fra iagttagelser paa stedet — skal gaa noget nærmere ind paa hver for sig.

2. *Probation.* Rettens betingede straffeundladelse behøver i Amerika ikke altid at ha formen av en egentlig betinget dom d. e. en domfældelse, hvis fuldbyrdelse utsættes paa visse betingelser.

Efter enkelte staters love har retten adgang til at beslutte, at straffens fuldbyrdelse skal utstaa mot løfte om eller paa betingelse av, at tiltalte i et visst tidsrum opfylder visse betingelser, naar retten er overbevist om, at vedk. er skyldig, uten at nogen egentlig domfældelse finder sted ²⁾. Med hensyn til de betingelser, som kan sættes, har retten i regelen stor frihet, og for fristens længde pleier loven kun at bestemme enten et maximum alene eller et maximum og et minimum.

Selve området for den betingede straffeutsættelse er ogsaa efter de amerikanske staters love meget rummelig avgrænset, idet der er adgang til at anvende den ikke alene overfor mindre forbrydelser og forseelser, men ogsaa ved forbrydelser, for hvilke straffen gaar op til mange aar.

---

¹⁾ Jfr. *Dr. Paul Herr*: »Das moderne amerikanische Besserungssystem«, hvor forøvrig denne betegnelse brukes i en noget snevrere betydning.

²⁾ Saaledes ogsaa i *England* iflg. *Probation of Offenders Act* av 1907, § 1.

Efter *Minnesotas* lov av 1909 f. eks. kan denne fremgangsmaate anvendes, naar det gjælder en forbrydelse, for hvilken lovens maximumsstraf ikke overstiger 5 aar.

Betingelserne forøvrig er efter denne lov, at retten ikke finder, at samfundets velfærd kræver, at den skyldige skal lide lovens straf, og at tilfældets nærmere omstændigheder taler for at utsætte straffuldbyrdelsen. — Retten kan sætte saadanne vilkaar og betingelser for prøven, som den anser passende. Prøvetiden kan dog ikke strækkes ut over lovens maximumsstraffetid.

Man har her et godt eksempel paa en av de nyere amerikanske love om betinget dom.

Det skal i nærv. forbindelse bemerkes, at det i de senere aar ikke er ualmindelig, at dommeren benytter den frihet, loven gir ham med hensyn til de betingelser for straffetsættelsen, han vil opstille, til, hvor det gjælder drukkeneskapsforbrydelse eller -forseelser, eller forbrydelse begaaet under alkoholpaavirkning, at forlange, at den skyldige avlægger løfte om total-avhold i prøvetiden. Løftet avlægges enten direkte til retten, og isaafald falder fremgangsmaaten ind under det saakaldte »Pollardsystem«¹⁾, eller det kan avlægges til nogen anden, f. eks. til en avholdsforening, hvori vedk. melder sig ind.

Dommer Orr i Ramsey County, Minnesota anfører saaledes i en redegjørelse i anledning av en av Det internationale Antialcoholbureau i Lausanne foranstaltet enquête, at han i de 133 tilfælder, hvori han siden 1 oktober 1911 har utsat straffen, naar den skyldige har paaberopt sig drukkeneskap som aarsaken til sin strafbare handling, som ett av de paalagte vilkaar har forlangt, at vedk. absolut skal avholde sig fra berusende drikke.

I nogen tilfælder foreslaar retten totalt avhold, men

¹⁾ Saa kaldt efter dommer *W. J. Pollard* i St. Louis, Mo. som for et halvt snes aar siden begyndte at ta saadanne løfter i sin domstol. Se dr. Scharffenbergs artikelrække herom i Avholdsbladet Nr. 45, 46, 47 og 48 for 1909.

kræver det ikke. I tilfælde, hvor totalavhold er sat som vilkaar for straffens utsættelse, men hvor det ikke opfyldes, forordner retten straks dommens fuldbyrdelse.

Den betingede straffeundladelse er et institut, som i de sidste aartier i staterne har vokset sig frem til stadig større betydning. Massachusetts har æren av at være foregangsstaten, idet den allerede i 1878 indførte probation ved lov. Endnu i 1900 var det kun 6 stater, som hadde probation-love; i 1910 var der love ikraft om dette emne i 39 stater samt i distriktet Columbia. I løpet av 1911 vedtok 3 nye stater love om probation. Det kan trygt sies, at dette institut nu spiller en hovedrolle derover blandt samfundets midler i kampen mot forbryderondet.

Institutets betydning er som bekjendt dels en profylaktisk, idet man dermed tar sigte paa at stanse vedk. ved hans første — kanskje fra hans standpunkt ikke saa graverende — skridt paa forbryderbanen, eller ihvertfald for han er gledet saa langt ind paa den, at en appel til hans eget initiativ til sin forbedring som den, der ligger i den anledning, man herved gir ham, maa ansees frugtesløs. Dels har institutet ogsaa en kuraliv opgave, idet det lægger an paa at gi den faldne, men ikke forhærdede en anledning til, uten indespærring i fængsel eller anden anstalt, at komme over den forbryderske tilbøielighed eller blotte svakhet, overfor hvilken hans selvbeherskelse har svigtet. Disse institutets to opgaver vil som regel gaa side om side, idet det vil komme an paa det enkelte tilfældes art, hvilken av dem bør være den mest fremtrædende, og derfor av retten fortrinsvis bør has for øie ved prøvens anordning.

I dette dobbelte formaal ligger ogsaa netop begrænsningen av den kreds av delinkventer, hvorpaa foranstaltningen er anvendelig, »: den maa kun anvendes overfor personer, som endnu kan gi haab om, at enten den forebyggende eller helbredende virkning kan opnaaes, kort sagt overfor »forbedringsfåhige« individer — det være nu barn eller voksne. Ihvertfald for staten N. Yorks vedk. har jeg set det erkjendt,

at der har været syndet ikke litet mot dette hovedprincip, mens det paa den anden side paapekes, at der i det sidste er blit meget mindre av saadanne misbruk — takket være, naturligvis, de vundne erfaringer.

Til den betingede straffeundladelse blev i Amerika allerede tidlig knyttet en speciel opsight med vedk. i prøve-tiden. Man indsaa snart, at en viss opsight var en nødvendig forutsætning for prøveinstituttets heldige virkning. Man havde herved for det første for øie den kontrol med betingelsernes opfyldelse, altsaa med, at vedk. virkelig b e s t a a r prøven, som maa til, hvis denne skal bli effektiv. Saadan kontrol besørjes i et litet samfund med gjennemsigtige forhold uvilkaarlig i en viss utstrækning av omgivelserne, likesom politiet under saadanne mindre forhold lettere kan magte at føre nogen opsight med de paa prøve stillede. Dette maa antas delvis at forklare det faktum, at den betingede dom i Norge, hvor der ikke er sørget for nogen særlig opsight med de betinget dømte, iflg. kriminalstatistiken dog har vist saa gode resultater.

I de forenede stater derimot, med sit kollossale land-omraade, ompændt av et stadig tættre kommunikasjons-net, betingende en samfærdsel som inden et land indenfor et omraade saa stort som en verdensdel, med de mange, store og stadig voksende befolkningssentre og med ligesaamange r e t s o m r a a d e r, som der er stater, vilde en tilfredsstillende kontrol ikke kunne opnaaes paa de maater, jeg har antydnet som mulige i et mindre og enklere samfund. Vistnok har man ogsaa i Amerika mangesteds til at begynde med maattet nøie sig uten nogen rationel og systematisk ordning av opsigten. Men efterhaanden er der i utviklingens medfør blit ansat særskilte opsightsfunktionærer ved straffedomstolene i alle større byer, i mange mindre, og i de sidste aar ogsaa mangesteds i landdistrikterne.

Saadanne særskilte opsightsfunktionærer vil ogsaa kunne stilles en videregaaende opgave end den at føre kontrol med de paa prøve stillede. Disse vil i høi grad trænge en

forstaaende og medfølende raadgiver og hjælper i den — selvfølgelig — mangengang vanskelige prøvetid. Det er klart, at netop her ligger en vigtig og frugtbar opgave for prøve- eller opsigtsfunktionærene. Det er ogsaa én, som i Amerika tillægges stadig større vægt. De her omhandlede behov er det da, som i Amerika har skapt den særlig organiserede opsigtsinstans i prøvetiden, som nu maa betragtes som en typisk amerikansk institution, og som utgjør et saa fremtrædende led i det hele prøve-system at den av en straffedomstol med hjemmel i loven anordnede prøve under opsigtsinstans.

I staten New Yorks Probation kommissions (en permanent statsinstitution) aarvog for 1911 defineres probation som et »system, brukt i passende tilfælder for at disiplinere og forbedre straffældte voksne forbryderes og ungdommelige delinkventers livsførsel — uten at sende dem til nogen institution — ved losladdelse mot god opførsel og under det autoritative og hjælpsomme tilsyn av en offentlig tjenestemand, som kaldes »probation-officer«. »De, som sættes paa prøve« — fortsættes der — »forlanges det sædvanlig av, at de for et tidsrum, som varierer fra nogen faa maaneder til et aar eller to, skal indberette regelmæssig til prøve-officeren, og at de skal finde sig i visse innskærpkninger og en viss regulering med hensyn til sine handlinger og sin færd. Foruten at motta indberetninger fra dem, som er stillet paa prøve, søker prøve-officeren at vinde deres tillid og venskap, besøker dem i deres hjem, forhører sig fra andre kilder ang. deres opførsel og liv og hjælper dem paa praktiske maater til at bli rehabiliteret som ordentlige, nyttige medlemmer av samfundet. Hvis nogen paa prøve stillet (»probationer«) undlater at opfylde de vilkaar, retten har sat, kan han føres tilbake til retten til inddømmelse i anstalt eller anden behandling.«

Sammenholdt med foranstaaende foreløbige bemerkninger gir denne karakteristik fra staten New Yorks Probation

tion kommission i kort sum hovedtrækkene i det amerikanske probation-institut. Uten her at forsøke nogen utlømmende fremstilling av dette, skal jeg i det følgende noget nærmere redegjøre for de sider av det som forekommer mig at maatte ha størst interesse for en nordisk læsekreds, idet de opnaede resultater skal vies en særskilt omtale.

Opsigtens utøvelse er altsaa henlagt til særskille opsigtsfunktionærer. Disse er lønnede, offentlige tjenestemænd, som antas av den domstol, i hvis tjeneste de staar, eller ialfald utnævnes efter indstilling fra denne. Der er én eller flere av dem knyttet til enhver straffedomstol, som anvender systemet, og det gjør nu domstolene i de aller fleste større byer over hele unionen, idet de enkelte stater nu med faa undtagelser har indført det — i større eller mindre utstrækning — ved lov¹⁾. Opsigtsfunktionærerne er efter den nuværende ordning underordnede vedk. domstol. Med en første eller »over«-prøve-officer (chief probation officer) i spidsen utgjør de en egen avdeling av rettens personale. Dens kontor staar gjerne i forbindelse med retsløkalet. Dens arbeide betragtes som en del av selve rettens arbeide og utøves under rettens kontrol og overledelse.

En ikke uvæsentlig side av prøve-officerernes arbeide falder ogsaa indenfor retsmøterne, idet de der for dommeren fremlægger resultatene av den efterforskning, de er forpligtet til at foreta.

Det paahviler dem nemlig at anstille foreløbige undersøkelser ang. enhver anklaget d. e. ang. hans omgivelser (familieforhold etc.), beskjeftigelse, antecedentia og

¹⁾ De østlige stater har her, som paa de fleste beslægtede omraader gaat i spidsen og er naadd længst i organisationen av sit Probation-system. Flere stater har saaledes i de sidste aar etableret en særskilt administrativ overledelse av hele statens probation-væsen i form av en stats-probation-kommission. Saaledes staterne New York, Massachusetts, Vermont, Illinois. I enkelte stater som New York har man nu begyndt at anvende systemet ogsaa i landdistrikterne, idet der ved lov er aapnet disse adgang til (paa egen bekostning) at ansætte probation-officers.

forhold i det hele til bruk for dommeren. De saaledes fremskaffede opplysninger danner som regel et væsentlig bidrag til grundlaget for dommerens avgjørelse av, om den anklagede egner sig for probation. Forsaavidt dommeren bestemmer sig for at forsøke probation, kommer denne prøve-officerens forhaands-befatning med saken ham direkte til nytte under det fortsatte arbeide med anklagede gjennom utøvelsen av opsigten, som naturligvis som regel vil bli paalagt den samme tjenestemand, som paa rettens vegne fra først av har sat sig ind i anklagedes forhold.

Denne opsigter da prøve-officerens egentlige hovedfunktion og det er, som foran paapekt, netop behovet for denne, som har skapt prøve-officer-stillingen. Opsigten innebærer imidlertid langt mere end der, strengt tat, ligger i ordet.

Foruten den kontrol, som hermed nærmest sigtes til, og som er en av de betingelser for prøven, den skyldige maa vedta, skal nemlig prøveofficeren øve et støttende og raadgivende tilsyn med hver enkelt »probationer«. Han skal være hans hjælper under hans bestræbelser for at bli et ordentlig menneske eller ialfald for at overvinde den svakhet eller slette tilbøielighet, som har bragt ham paa avveie. En hovedopgave for prøveofficeren blir det i saa hens. at søke at skaffe vedk. en passende beskjæftigelse.

Hvor det gjælder at finde et arbeide, ser man forøvrig ogsaa, at dommeren selv — f. eks. i en »juvenile court« — ex officio tar initiativ, idet han ut fra tilfældige utenretslige kundskaper gir vedk. anvisning om, hvor et passende arbeide er at faa. Dette er et ganske godt eksempel paa den praktiske maate, man i det hele griper tingene an paa derover.

Som man av det foregaaende vil forstaa, kræver prøveopsigtsarbeidet særegne forutsætninger hos sine utøvere. Først og fremst maa der et vist naturligt anlæg for denne art filantropisk virksomhet til; men hertil bør dernæst helst foies en særskilt utdannelse for oiemedet. Eftersom erkjen-

delsen herav er blitt klarere, og eftersom den økede konkurrence om disse stillinger har muliggjort det, er man ogsaa i de sidste aar — ihvertfald i de østlige stater — lagt mere og mere an paa at sørge for, at de kun beklædes med personer, som opfylder de nævnte betingelser. Dette har man først og fremst søkt opnaet ved indførelsen av en særlig *e x a m e n* — indbefattende baade praktiske og teoretiske prøver — for probation-officerer.

En saadan examen har nu i etpar aar existeret i staten New York, og denne stats probation-kommission uttaler sin store tilfredshet hermed, idet den mener, at reformen allerede har virket til en forbedring av disse funktionærers gjennomsnittsstandard. Lønningerne for disse tjenestemænd er imidlertid efter amerikansk maalestok ikke høie; men da probation-tjenesten overalt stadig utvides, finder vel de bevilgende myndigheter, at dens budget allikevel blir stort nok. Statistiken, hvorav nogen tal skal gjengis nedenfor, viser imidlertid klart nok, at de her omhandlede offentlige midler er vel anvendte.

Ved siden av de lønnede »probation-officers« virker i de fleste byer ogsaa enkelte frivillige, ulønnede — personer, som stiller en større eller mindre del av sin tid til retternes raadighet til opsigtsvirksomheten. I probation-tjenestens barndom var domstolene av mangel paa bevilgninger til lønnede opsigtsfunktionærer ofte henvist til saadan frivillig hjelp, forsaavidt da ikke dommeren maatte være »sin egen probation-officer«. Dette har nemlig forekommet og forekommer vistnok fremdeles i stater eller byer, hvor opsigtsvæsenet er i sin begyndelse.

Det er ofte medlemmer av foreninger med humanitære formaal, f. eks. »ungdoms-beskyttelsesforeninger« og fængselselskaper, som tilbyr sin tjeneste paa dette omraade.

Selv om saadan frivillig hjelp ikke alltid har samme værdi som lønnede, specielt utdannede opsigtsfunktionærers, har den dog betydning som det næstbedste og som det hjelpemiddel man kan ty til paa steder, hvor der endnu ikke er

ansat lønnede tjenestemænd i øiemedet. Hvor saadan hjælp staar til raadighet — hvad der som regel vil være tilfældet i større byer — vil den kunne lette indførelsen av et opsigtsystem i lande, hvor man endnu ikke har bevilgninger til lønnede opsigtsfunktionærer, og hvor den bevilgende magt kanske er litet tilbøielig til at anvende penge paa noget, som, før man har set det prøvet inden landet selv, let vil ansees for mere eller mindre av et eksperiment.

3. *Barnedomstole.* Et omraade, hvor probation-institutet spiller en særlig betydningsfuld rolle, er »*Barnedomstolene*« (*Juvenile courts*) arbeide. Dette skal derfor i denne forbindelse omtales noget nærmere.

Barnedomstolene er som regel særskilte domstole, beklædt av en særskill dommer og med sit eget retslokale med den opgave at behandle kriminelle saker anlagt mot børn, eller hvori børn paa anden maate er parter, f. eks. saker anlagt av det offentlige eller av moren mot far for forsømmelse av forsørgelsespligt overfor barn. Saadanne domstole, hvortil dommer Lindsey i 1890-aarene tok initiativet, idet han opprettet den første av dem i Chicago, har man nu i de aller fleste av republikens større byer, og alle er enige om, at de nu utgjør en av de betydningsfuldeste faktorer i bekjæmpelsen av barne-kriminaliteten.

Paa forebyggelse av forbryderskhetens utvikling i alle former hos børn og paa saavidt mulig reparation av den ødelæggelse, som allerede i saa henseende maatte være indtraadt, er det nemlig disse domstoles virksomhet hovedsagelig er rettet. Og skjønt det er almindelig erkjendt — ja for den opmerksomme iagttager ligger i dagen — at de med et baade kvantitativt og ofte kvalitativt bedre personale vilde kunne løse denne sin store og vanskelige opgave fuldkomnere end de for tiden gjennomgaaende gjør, er der som antydning om, at institutionen er betydningsfuld og uundværlig. Dette har dels sin grund i, at henlæggelsen av alle saker, som angaar barn, under saadanne særdomstole, fri-

tar barnene fra at komme i berøring med de almindelige straffedomstole og den for barnesindet litet heldige atmosphere, som knytter sig til dem. (Man tænke paa de mange degenererte individer, som føres ut og ind særlig i en almindelig politiret i en større by). Dels er grunden at søke i den særlige innsigt i de herhenhørende saker — en innsigt, som ikke mindst er av pædagogisk art — dommeren efterhaanden erhverver gjennom utelukkende befatning med barnesakerne. Reversen av dette betydningsfulde moment er imidlertid, at innsigten, hvor domstolen er overbebyrdet med arbeide, let kan komme til mere eller mindre at maatte vige pladsen for r u t i n e.

Dette sidste er et skjær, som man mangesteds i Amerika ikke har greiet at gaa klar av.

Det følger næsten av sig selv, at barnedomstolene er kommet til at gjøre en relativt endnu mere utstrakt anvendelse av p r o b a t i o n end andre retter. Hvor det gjælder at finde den for et vildfarende barn eller ganske ung person heldigste behandlingsmaate, er det jo nemlig klart, at det at gi vedk. en anledning til at forbedre sig ved at sætte ham eller hende paa en p r o v e, er en fremgangsmaate som fortrinsvis vil komme i betragtning. Naar loven gir barnedommeren adgang til at anordne saadan prøve i den form, at han kan utsætte dommen eller straffen i en viss tid, i hvilken vedk. stilles under tilsyn, er det derfor rimelig, at han i ethvert tilfælde, hvor han har grund til at haabe, at en saadan appel til det bedste hos barnet vil finde nogen gjenklang, benytter denne adgang. Der foreligger ikke — undtagen muligens for den enkelte domstol — nogen statistik, som viser, i h v o r m a n g e av de ved barnedomstolene behandlede saker probation anvendes. Men skulde forf. paa grundlag av sine egne iagttagelser ¹⁾ forsøke en rent anslagsvis beregning, vilde det

¹⁾ Forf. overvar sommeren 1912 adskillige av barnedomstolenes retsmøter i etpar av republikens betydeligste byer og fulgte herunder behandlingen av 20—30 saker.

ligge nær at gjætte paa, at 75 % av samtlige tilfælde behandles med probation. I de resterende 25 % av tilfælde anvendes saa indsættelse i et eller andet hjem eller en opdragelsesanstalt. -- Prøve-funktionærene kommer derfor til at utgjøre en særlig vigtig afdeling av disse domstole¹⁾, hvis probation-stab altid ogsaa tæller kvinder. Overfor kvindelige delinkventer benyttes der nemlig overalt kun kvindelige probation-officers.

Naar dernæst hensees til de resultater av probation overfor børn, som fremgaar av nedenanførte statistiske data, hentet fra staten New Yorks Probation kommissions aarbog for 1911, er det ikke at undres over, at dommere ved disse domstole betegner probation som »barnedomstolens sterke arm«²⁾.

I staten New York var der i 1911 14748 personer under prøve-opsigt. Av disse var 3849 barn og 10899 voksne. De, som blev sat paa prøve i løpet av dette aar, utgjorde 10669. (Dette antal betegnet en tilvækst av probation-tilfælde fra det foregaaende aar av ca. 25 pct.).

Antallet personer under prøve-opsigt ved aarets utgang (pr. 31 dec. 1911) var 4992.

Av de 10669, som kom under prøve-opsigt i aarets løp, var:

2187 gutter, 435 piker, 6811 voksne mænd, 1236 voksne kvinder, altsaa tilsammen 2622 barn og 8047 voksne.

Antallet av dem, som i løpet av samme aar ophørte at være under prøve-opsigt, utgjorde 8558, hvorav 2560 var barn.

¹⁾ Merkelig nok fik forøvrig barnedomstolen i byen New York først i 1912 en stab av offentlig lønnede prøvofunktionærer.

²⁾ »*Probation is the strong arm of the Juvenile Court*« var det uttryk en fremragende »barnedommer« gjentagende brukte i et foredrag ved »The National Convention of Charities & Correction« i Cleveland juni 1912.

Resultaterne av behandlingen i disse tilfælde var iflg. prøve-officerernes rapporter følgende:

<i>Resultater.</i>	<i>Gutter</i>	<i>Piker</i>	<i>Mænd</i>	<i>Kvinder</i>	<i>Ialt</i>
Dimitteret som forbedret	1735	297	3880	758	6670
Dimitteret uten forbedring	59	5	174	35	273
Arresteret paanyt og sat ind i anstalt	350	47	477	137	1011
Overført til anden lokalitet med rettens eller prøve-officerens tilladelse	33	6	60	6	105
Forsvundet eller tapt av syne.....	21	4	295	61	381
Andre ikke anførte resultater	3	»	90	25	118
Tilsammen	2201	359	4976	1022	8558

Utelater man de tilfælder, hvor de betinget domte flyttet til andre lokaliteter, og de, hvori resultaterne ikke er anført, blir der tilbake 8335 tilfælde, hvori prøven av prøve-officererne er meddelt at ha faldt enten heldig eller uheldig ut.

Nedenstaaende tabel gir de meddelte resultater i disse tilfælde procentvis. (Kommissionen bemerker herved at den ikke garanterer for resultaternes korrekthet, idet den anser det sandsynlig, at antallet af heldige tilfælde er noget overdrevel).

Antagne resultater i procent i 8335 tilfælde:

	<i>pet.gutter</i>	<i>pet.piker</i>	<i>pet.mænd</i>	<i>pet.kv.</i>
Endelig dimitteret som forbedret..	80	84	80	76
Do. uten forbedring.	2	1	3	3
Arresteret paanyt og sat ind i anstalt	16	13	9	13
Forsvundet eller tapt av syne	0.9	1	5	5

Pet. barn og voksne tilsammentagne efter samme inndeling: 80, 3, 12, 4.

Til foranstaaende statistikk kan det være av interesse at foie følgende tabel, som viser, for hvilke forbrydelser de i 1911 paa prøve stillede personer var anklaget:

Klassifikation av anklagerne mot 2622 barn og 8047 voksne, som blev stillet paa prøve i 1911.

I. Barn.

<i>Anklage</i>	antal gutter	antal piker	pet. gutter	pet. piker
Overfald	73	3	3	0.6
Indbrud eller ran	279	»	12	»
Uopdragenhet eller uregjerlighed	328	114	14	26
Uskikkede foresatte	117	128	5	29
Tyverier og lignende forbrydelser	659	52	30	12
Ondskapsfulde streker, fredsbrud eller uanstændig opførsel	234	»	10	»
Skulking	307	39	14	8
Andre anklager og uangivne mindre over- trædelser	190	99	8	22
Tilsammen	2187	435	»	»

II. Voksne.

<i>Forseelser og mindre overtrædelser</i>	antal mænd	antal kvinder	pet. mænd	pet. kvinder
Overfald (i 3die grad)	419	20	6	1
Uordentlig optræden (undtagen indby- delse til usædelighed og andre for- brydelser mot kjønsmoralen)	1419	268	20	21
Krænkelse av underholdspligt	1761	»	25	»
Mindre tyverier og bedragerier	1214	150	17	11
Prostitution, indbydelse til usædelighed og lign.	»	364	»	29
Beruselse paa offentlig sted	634	279	9	22
Andre forseelser og uangivne mindre overtrædelser	573	123	8	9

Forbrydelser

Overfald	78	3	1	0.2
Indbrud	181	»	2	»
Falsk	37	»	0.5	»
Større tyverier	268	24	3	1
Andre uangivne forbrydelser	227	5	3	0.4
Tilsammen	6811	1236	»	»

I det næste statistiske aar (30 sept. 1911—30 sept. 1912) øket antallet av dem som blev stillet paa prøve av domstolene inden staten til 14687. Herav faldt 11753 paa de første 9 maaneder av 1912 — mot tilsv. 7634 i 1911. Uttrykt i procent var stigningen henholdsvis 48 og 53. — Resultaterne stiller sig procentvis meget nær likedan for 1912 som for 1911.

Det kunde muligens ha sin interesse at anføre lignende statistik for andre av unionens stater. Der er, som tidligere nævnt, ialfald 3 andre Stater, foruten New York, som har indført institutionen: »Stats-probation-kommission«, og for hvilke der findes en samlet »probation«-statistik. Men likesom saadan statistik for andre stater for tiden ikke slaar til forf.s raadighet, saaledes kan den heller ikke anses nødvendig for nærværende fremstillings øiemed: at gi et billede av grundtrækkene i probation-institutet, saaledes som det i nutiden arter sig i De forenede stater som et integrerende led av det hele reformativ system.

Da nemlig staten New York — den betydeligste og folkerikeste stat inden unionen — staar i aller første række med hensyn til utviklingen av probation-væsenet, (antallet av prøve-officerer i staten naadde saaledes i 1911 624) er den herfra hentede statistik og de resultater av fremgangsmaaten, den viser for denne stat, et eksempel i n s t a r o m n i u m ø: den karakteriserer det amerikanske probation-institut, saaledes som det fremtræder der, hvor det har naadd sin høieste utvikling. Det er til dette institut amerikanske kriminalister sætter sit haab, kanske fremfor noget andet vaaben, nogen anden taktik, i det store felttog mot forbryderondet.

(Sluttet).